

ЧУДНИЯТЪ МОНАХЪ

Тихиятъ есененъ вѣтрецъ съскаше въ низкитѣ храсти край пѣтя, подбираше капналитѣ златни листа и ги отвѣваше надолу по стрѣмнината.

По пустия планински пѣтъ вървѣше единъ монахъ. Той стѣпваше съ твърди отсѣчени крачки, като човѣкъ свикналъ на пѣтуване, весело размахваше подшилената си дрѣнова тояга, почукваше съ нея камънитѣ край пѣтя и едва чуто тананикаше нѣкаква черковна пѣсенъ.

Не се ли плашеше този скитникъ отъ самотата на планината и отъ настѣпващата вечерь? Не се ли грижеше да стигне часъ по скоро въ манастира и да почине въ килията си?

Неговата килия бѣше много далечъ, на брѣга на Бѣло-море, а съ планинската самотностъ отъ години бѣ навикналъ. Толкова време вече скиташе по планинитѣ, срѣщаше добро и зло. Радостно и тѣжно се мѣняваха днитѣ. Пла-

нинскитѣ пѣтеки и сѣнкитѣ на дърветата му бѣха станали най-добри приятели. А дивитѣ звѣрове се смиряваха предъ него, като кротки кучета. Сякашъ и тѣ разбираха, че този скитникъ е Божи пратеникъ.

Монахътъ се отби настрана отъ пѣтя, приседна до единъ глогъ, сложи торбата си на колѣнетѣ и се взрѣ въ далечнитѣ завой на пѣтя. Слънцето вече се скриваше задъ планинскитѣ хребети. Лжчитѣ му падаха косо върху земята и обагряха всичко съ кървави цвѣтове.

Изведнажъ на пѣтя се показаха нѣколцина низами. Тѣ бѣха въоръжени до зѣби, яздѣха охранени и гиздаво натъкмени коне и караха предъ себе си единъ младъ мжжъ, обвързанъ съ тежки вериги.

Монахътъ бързо скочи на крака и излѣзе на пѣтя. Той знаеше, че турцитѣ уважаватъ свещеницитѣ, и затова смѣло приближи до низамитѣ.

— Добъръ вечерь!